

O falsă problemă socială: Căsătoriile între persoane de același sex

Ce este un homosexual?

Potrivit înțelegerii generale, un homosexual este o persoană atrasă emoțional și sexual de persoane de același sex.

Acte sexuale între persoane de același sex au existat din cele mai vechi timpuri însă, spre deosebire de zilele noastre, ele țineau de domeniul privat și erau purtătoare ale unui mesaj social, cum ar fi relația dintre ucenic și maestru în Grecia antică. În același timp, la majoritatea practicanților, aceste relații sexuale erau pasagere, specifice unei anumite vârste, persoanele revenind la un comportament heterosexual odată cu maturitatea deplină.

În zilele noastre, în ciuda eforturilor continue ale activiștilor homosexuali de a convinge societatea că homosexualitatea este înnăscută, [știința](#) nu a confirmat aceste supoziții. De altfel, studiile arată că majoritatea homosexualilor prezintă anumite deficiențe de natură psihologică/psihiatrică.

Ce vor homosexualii?

În contextul relativizării reperelor morale în Occidentul anilor 1960, homosexualii au început să se organizeze în asociații și să desfășoare un activism social menit a îndepărta stigmatul social.

Primul pas în eforturile de „normalizare” a homosexualității a fost eliminarea acesteia din Manualul de Boli și Diagnostic (SUA, 1972), măsură adoptată la presiunea unor grupuri de interese. Homosexualitatea a fost atunci reîncadrată la „tulburări de comportament”, însă după numai câțiva ani a fost eliminată și de la acest capitol. Cu toate acestea, societatea a continuat să privească relațiile sexuale între persoane de același sex ca fiind împotriva naturii.

Această persistență a stigmatului public i-a determinat pe activiștii homosexuali să caute noi mijloace oficiale pentru a forța societatea să-i accepte.

Sub lozinca „drepturilor omului”, ei au început să pretindă noi și noi drepturi, începând să se identifice drept „comunitate”, asemenea comunității negrilor sau hispanicilor din Statele Unite. Sub titulatura de „comunitate”, reclamarea de drepturi a căpătat un nou avânt, homosexualii victimizându-se astăzi în minoritari privați de drepturi fundamentale.

Solicitarea legalizării căsătoriilor între persoane de același sex a apărut către sfârșitul anilor 1980. În anii 90, în urma unor aparente campanii pentru drepturile omului, asociațiile de homosexuali, acum mai bine organizate și finanțate, au obținut dreptul de a se căsători într-o serie de țări din Europa și ulterior în Canada.

Trebuie menționat că în toate cazurile, cu excepția Spaniei, populația nu a fost consultată; căsătoriile homosexuale au fost practic impuse de forul legislativ național, într-un total dispreț față de tradiția și valorile sociale. De aceea, expresia „Cehia a legalizat căsătoriile între homosexuali” nu este într-un totul adevărată – măsura fiind opera exclusivă a 102 parlamentari cehi.

Un lucru interesant sunt statisticile care arată că, acolo unde au obținut acest drept, homosexualii nu s-au grăbit să se „căsătorească”. Procentul celor care au apelat la această formă de oficializare a relației lor este extrem de scăzut, raportat la numărul cuplurilor de homosexuali. Aceasta arată că presiunile pentru legalizarea acestor căsătorii sunt determinate nu de eliminarea unei așa-zise discriminări, ci de dorința de a forța prin lege societatea să îi accepte ca „normali”.

Argumentele activiștilor homosexuali. Răspunsuri.

Căsătoria este un drept fundamental al omului. Dreptul la căsătorie **nu** este un drept absolut – drepturile omului nu sunt absolute, ci sunt condiționate și limitate odată de drepturile comunității, dar și de interesul societății. Acordarea acestui „drept” este de natură să genereze o degringoladă de „drepturi” pentru tot felul de „minoritari” sexual – în multe țări din Occident, pedofilii parcurg astăzi aceeași pași ca și homosexualii pentru dobândirea de drepturi.

Statul avizează și legiferează numai acele acte sociale care sunt utile și necesare societății umane. O căsătorie între două persoane de același sex nu are nici o utilitate socială. Mai mult, ea creează probleme, dată fiind instabilitatea cronică a relațiilor homosexuale (conform statisticilor) iar în ceea ce îi privește pe copiii care cresc în asemenea anturaje, impactul este dezastruos.

Mai multe țări din UE au legalizat aceste căsătorii. Aceasta este tendința. Deși căsătoriile homosexuale sunt legale într-o serie de state, legislația națională – în special în domenii cu impact social major – nu trebuie creată prin mimetism transfrontalier, ci trebuie să țină seamă atât de tradiția și valorile sociale, cât și de voința populară. Este o mare diferență între valorile Olandei și valorile României, însă nici o țară nu trebuie să copieze o altă țară în adoptarea legilor. În același timp, în țările care au acordat acest drept se manifestă vizibil efectele secundare ale degenerării morale (promiscuitate, boli cu transmitere sexuală, divorțuri, consum de droguri), alături de o îngrijorătoare scădere a sporului natural; aceste țări sunt nevoite acum să apeleze la imigranți pentru a-și menține constantă baza socială (vezi cazul Canadei).

Homosexualii așa s-au născut, nu e vina lor, ar trebui să se poată căsători. Afirmția că s-ar fi descoperit o „genă a homosexualității” nu este adevărată. Cercetătorul homosexual Simon LeVay, unul dintre cei care s-au străduit să demonstreze că homosexualitatea este înnăscută, a admis că nu a reușit să găsească nici o dovadă în acest sens. Cu toate acestea, propagandiștii homosexuali afirmă prin orice mijloace că homosexualitatea este înnăscută, denaturând studiile științifice care sunt preluate apoi în presa de largă circulație.

Un argument indirect, dar cu potențial sentimentalist, folosit de activiștii homosexuali, este **problema copiilor instituționalizați**. Părând preocupați de binele acestor copii, homosexualii avansează ideea că acești copii ar fi mai bine îngrijiți de către doi „părinți” de același sex, cu „dragoste”, decât sunt actualmente în instituțiile sociale. Deși nimeni nu neagă problemele cu care se confruntă uneori copiii instituționalizați, trebuie spus că nu în toate instituțiile sociale au loc abuzuri. Pe de altă parte, mutarea unui copil dintr-o astfel de instituție într-o așa-zisă familie homosexuală ar reprezenta – în cel mai bun caz – înlocuirea unor probleme cu alte probleme. În locul unor eventuale abuzuri la care sunt supuși în orfeline, copiii ar fi acum expuși unor inversări de roluri și unui comportament indecent și distructiv, cu consecințe nefaste similare celor produse de abuzurile din instituțiile din care au fost luați.

Implicațiile legalizării căsătoriilor homosexuale

Pretenția la dreptul de a căsători trebuie privită într-un context mai larg.

Aruncând o privire către țările unde s-au legalizat căsătoriile unisex, vedem că următoarele puncte pe ordinea de zi a homosexualilor sunt adopțiile și educația pro-homosexualitate în școli. Intenția este aceea de a racola copii în acest comportament deviant, în ideea că „cu cât suntem mai mulți, cu atât avem mai multă dreptate”.

Contrazicând toate studiile sociologice, homosexualii afirmă că un copil se dezvoltă la fel de bine psiho-somatic indiferent dacă părinții sunt de sex opus sau de același sex. Denaturând sensul drepturilor omului și ignorând binele copilului, unele state au început deja să încuviințeze asemenea adopții.

Studiile psihologice arată că un copil se dezvoltă cel mai bine, din punct de vedere psihosomatic, alături de un bărbat și o femeie, ideal părinții lui biologici.

Copiii crescuți de două persoane de același sex cresc cu deficiențe de identitate și cu o confuzie în ceea ce privește rolul social de bărbat sau femeie. Există numeroase cazuri în care astfel de copii sunt expuși la pornografie homosexuală și la orgii organizate de „părinții” lor împreună cu amanți/amante de ocazie.

Una dintre tacticile folosite de activiștii homosexuali, în discuțiile despre legalizarea căsătoriilor homosexuale, este mutarea subiectului discuției de la aceste căsătorii către situația copiilor din orfelinat sau de pe străzi. Ei încearcă să transmită ideea că este mai bine pentru un copil să fie crescut de către doi părinți de același sex decât să stea într-un orfelinat unde poate fi supus la diferite abuzuri.

Pasul următor pe linia reclamării de drepturi îl constituie propaganda oficială prin orice mijloace, inclusiv în școli, la orele de „Educație pentru sănătate”. În unele țări din Occident, activiștii homosexuali vin la ore și îi învață pe copii că relațiile homosexuale sunt naturale, îndemnându-i să experimenteze dacă eventual se simt atrași de un coleg de același sex.

În România, o asociație de homosexuali a încercat deja în anul 2006 să introducă în școlile din județul Iași un asemenea manual, lovindu-se însă de refuzul Inspectoratului Școlar. Ideea nu a fost însă abandonată.

Tot ca o urmare generală a legalizării căsătoriilor unisex, avem măsurile punitive de reducere la tăcere a oricăror voci critice la adresa homosexualității. Inventând termenul „homofobie”, activiștii încearcă să acrediteze ideea că cei care au ceva de obiectat la adresa homosexualității fie au probleme psihologice, fie sunt fanatici, extremiști, retrograzi, fasciști, fundamentalști, etc. Mai mult, în unele țări din Occident există deja o discriminare pozitivă față de homosexuali, în timp ce heterosexualii care au ceva de comentat sunt acționați în instanță pentru discriminare.

Toate acțiunile sociale ale homosexualilor au o singură motivație: obținerea unei validări oficiale din partea Statului pentru comportamentul lor, comportament respins de societate ca nenatural, nefiresc și pervers.

În momentul în care vor fi obținut toate aceste drepturi, homosexualii vor putea afirma că nu este nimic în neregulă cu ei și cu ceea ce fac ei și că oricine va obiecta ceva la adresa lor va fi în culpă. Cu legea de partea lor, vor putea închide gura oricui comentează la adresa acțiunilor de propagandă și racolare la care se vor deda ei.

Acesta este motivul pentru care homosexualii cer mereu noi drepturi. Ei urmăresc să forțeze o aprobarea legală din partea Statului pentru comportamente care le macină lor înșiși conștiința.

Având în vedere nu numai inutilitatea, dar și pericolul legiferării căsătoriei între persoane de același sex, precum și impactul și consecințele sociale pe care le-ar genera o asemenea legiferare, persoanele responsabile trebuie să ia atitudine și să prevină această degradare socială.

Concluzie

Deși fiecare om este liber să-și aleagă comportamentul sexual în viața lui privată, preferințele sexuale nu pot constitui o bază nici pentru identificarea unei comunități și nici pentru acordarea de drepturi sociale practicanților acelor comportamente.

Interesul social, drepturile majorității și decența în spațiul public trebuie avute mereu în vedere în procesul de adoptare de legi.

Mai multe informații despre căsătoriile între persoane de același sex puteți găsi pe siteurile www.protejarea-familiei.com și www.homosexualitate.ro